

bereid is na afloop van de vergadering te houden. Mr. Van Campen stelt zich voor te spreken over het onderwerp:

„Fundaties, Vrijwoningen en Preuves te Utrecht”.

Moge een groot aantal belangstellenden het gehoor van den spreker vormen!

Utrecht, 3 Januari 1949.

Namens het Bestuur:

A. N. L. OTTEN, voorzitter.

Th. A. HOOG, secretaris,
(Drift 17).

EEN WOORD VAN DANK.

Nu aan het hoofd van het Maandblad de naam van G. A. Evers is verdwenen past het om een woord van dank te spreken voor het vele werk, dat hij ook door het voeren van de redactie van het verenigingsperiodiek voor Oud-Utrecht en daarvoor voor de stad onzer inwoning heeft gedaan. Niet alleen, dat hij het blad redigeerde, hij droeg ook zelf een zeer groot aantal artikelen bij. Ontelbaar is het aantal bijdragen, dat getekend met een enkele E. of ondertekend met zijn volle naam van zijn werkzaamheid getuigt. De vereniging kan hem daarvoor niet dankbaar genoeg zijn en zij kan slechts de hoop uitspreken, dat nu zijn naam als redacteur verdwenen is, zijn signatuur nog onder menig artikel zal mogen prijken.

KOMT U OOK UIT UTRECHT?

„Waar”-zeggen. Een kwestie van klemtoon. Op, aan of in?

Dezer dagen liet ik mij scheren in een kapperszaak te Breda. Met de bediende sprak ik over het weer, over Indonesië, over de verkiezingen; toen mijn baard verdwenen was en ik de foinenpot gespekt had, zeide de volgeling van Figaro tot mijn verbazing:

„Nu gaat U zeker weer naar Utrecht terug!” Ik informeerde terstond, waarom hij mij een Utrechts domicilie toekende en het bleek, dat hij mij reeds na tien minuten herkend had als een Utrechter door mijn woordkeus en de uitspraak van bepaalde klinkers, in het bijzonder van de A.

Inderdaad, een rasechte Utrechter spreekt zijn Nederlands zodanig, dat men hem daaraan herkennen kan. Nu bedoelen wij

buizen graaft, werkt *in* de Biltstraat. De rest loopt, fietst of staat *op* de Biltstraat.

Bij singels of grachten bestaat geen misverstand. Men loopt op de Oude Gracht. Natuurlijk kan men *in* de Oude Gracht gaan lopen, maar dan krijgt men natte voeten. Ook bij wegen behoeft men geen handleiding te gebruiken, want daar wordt altijd „op” gebruikt: op de Biltseweg, op de Amsterdamse straatweg, op „het” Steenweg en op „het” Springweg.

Typisch Utrechts is ook de uitspraak van Hamburgerstraat. Een vreemdeling zal in zijn argeloosheid vragen naar de Hamburgerstraat, met de klemtoon op de ham.

„O, U bedoelt de Hamburgerstraat”, antwoordt de Utrechter, met de klemtoon op burg.

Waarom? Ik weet het niet.

Elke vreemdeling spreekt over Jutphaas met de nadruk op Jut. Niet alzo de Stichtenaar. Hij heeft het over Jutpháás, en over de Jutpháásseweg.

De familienaam Van Schaik komt in Utrecht zeer veel voor. Mensen die van elders komen, spreken die naam uit gelijk hij daar staat: Schaik. Utrechters doen dat niet. Die hebben het breed-uit over van Schajik, en poten dus een *j* tussen de a en de i. Doen de van Schaiks, die buiten Utrecht wonen, dat ook? Ik ben er benieuwd naar.

Plat Utrechts is niet fraai om aan te horen. Wij hebben het met opzet geheel buiten ons bestek gehouden. Maar reeds aan kleine afwijkingen in zijn spreektaal herkent men de geboren Utrechter, ook al spreekt hij beschaafd Nederlands.

De Bredase kapper vertelde het mij en ik moest hem, na enige zelfcontriële, gelijk geven.

J. G. RAATGEVER Jr.,
in: Utrecht Sticht en Stad.

EEN AANVULLING.

In het Jaarboekje van 1945/1946 droeg dr. J. du Saar een artikeltje bij ter aanvulling van een vroegere bijdrage over „Het Collegium Musicum Ultrajectinum in de laatste honderd jaar”. Hij schreef daarin o.a.: „Het oudstbekende programma van het C.M.U. is dus (voorloopig?) dat van 8 Februari 1840.”

De heer H. J. de Soeten heeft nu bij het doorzien van zijn verzameling programma's een tweetal exemplaren van 1836 gevonden. Zij luiden als volgt: